

Kendimi Kaybettim

– Halil Uzunts · 21 Kasım 2010

yine ufukta burkuluyor bir yanım
bütün yollar aynı yere çıkıyor
labirentlerin körlüğü her nasılsa işte ?
öyle karanlığım bugün,
sabrımın döküldüğü yerde kedere boyanmışım,
rengarenk acılarım
sanki ızdırabı gökkuşağından almışım
o karmaşanın içinde her şekilde yanmışım,
yıldızlarda çekilmez bugün
sanki herbiri yaptığım hatalarım
ben her gece bir yıldız ağlarım,
o yüzden iyi bilirim
aydınlığıda karartır benim yıldızlarım,

yaklaşmayın bulaşıcıyım halk dilinde
mazeretim ap açık görünsün,
sakın değme tenime
dokunursan ölürsün,
denizinde sesi çıkmaz sessizliğime
oda susar suskunluğunu
kendini derinlere hapsederken dalgalar
mavi ile anlatır durgunluğunu
isyan ederim; kaybederim dengemi,
tepeden tırnağa yitirmekmi kendini ?
ne tepe kaldı ne tırnak,
hakikat olan odur ki mutluluk benden irak,
hangi tıp dili bir teşhis koyabilir ki halime ?
hangi kalem, hangi kağıt anlatabilir ki ?
hangi tebessüm karanlığa ışık toplayabilir ki ?
hangi bugün dünümü aydınlatabilir ki ?
bende yolcuymum ömür denilen yerde
yolumda yok kimse,
ardım kalabalık zira,
her kulağım çınladığında bilirim
ardımda duran geçmişimden geldi o ses,

ve sesimi boğazıma düğümler
o sesin ardında hissettiğim nefes,
aldırmadım olan biten hiç birşeye,
bahtımın karasına döndüm yüzümü
ve gülümsedim,
nasılsa öleceğiz bir gün
ben şimdiden "kendimi kaybettim" !!!
halil ibrahim uzuntaş